

Yêu Em Nhanh Thế

Contents

Yêu Em Nhanh Thế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	7
10. Chương 10	9
11. Chương 11	10
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	15
17. Chương 17	16
18. Chương 18	17
19. Chương 19	18
20. Chương 20 - End	19

Yêu Em Nhanh Thế

Giới thiệu

Dựa trên một câu truyện có thật. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhanh-the>

1. Chương 1

Chap 1:

Ngủ hè, tất nhiên là phải đi chơi rồi, nhảy lên chuyến tàu từ Hn vào SG .

Phượt tít mít ngày đêm chả lo gì. Chiều hôm cuối cùng, Theo chân phụ huynh tới nhà 1 người bạn, vào nhà đc 1 lúc chưa ngồi nóng mông thì cái bác bạn của mẹ mình bảo con gái bưng nước ra hơi xúc động nhưng mà không sao. Ngồi đc 1 lúc thì xin phép ra ngoài chơi, thằng em trai cũng bám theo...

Mình với nó lượn 1 vòng phố xá và có những cảm nhận thật hay về SG, SG nhộn nhịp, chân dài cũng nhiều, cái thời tiết tuy nắng nhưng mà không oi bức như ở HN, cảm giác thật mát và phớn.

Đang lòng vòng và chém gió thì gặp ngay em ý đi ra. Váy, áo ngắn đen hơi xòe ra, đôi mắt lay lay, dáng người nho nhỏ, nhìn đáng yêu lắm. Hóa ra là em ý đi gọi Taxi, hum nay bác mời gia đình mình đi ăn tiệm. Đến nơi 4 vị phụ huynh ngồi trong cùng, ngăn cách bằng 2 đứa trẻ con, mình và em ngồi ngoài cùng và đối diện nhau.

Trong quán phục vụ toàn chân dài, mặt hoa da phấn, ăn mặc lịch sự lắm quần ngắn tới bẹn, áo hở tới nách, nhưng mà mình đâu có thêm quan tâm, anh hùng đâu dễ qua ải mỹ nhân, mình chỉ có gián mắt vào em thôi.

Ngồi đc 1 lúc chả nói được câu gì, thế là mạn phép cho cháu kêu 1 chai Ken, rồi bắt đầu nhập chuyện với em: - Em kém mình 3 tuổi, không xinh lắm bình thường thui nhưng mà dễ thương vô cùng ý. mình thì cứ ngồi ngắm em và nhìn em ăn, thỉnh thoảng giơ nén máy chụp vài pic để kỷ niệm. Thỉnh thoảng em cũng nhắn tin với ai đó rất nhiều, nhưng mà mình không để ý.

Lúc tiệc gần tan thì mình cũng đã có được SĐT và nckh chất hehe...Về tới Khách sạn mình thấy vui và hát vu vơ gì gì đó, nhiều lắm, đôi khi còn sai cả lời...Xen lẫn với niềm vui đó còn có cảm giác hơi buồn và hồi hộp, vì chiều mai mình phải ra HN rồi...mà...mà...hình như...hình như...mình kết em rồi...

Chiều hôm sau đứng ở Tân Sơn Nhất mình mới bỏ máy thử nhắn tin với em xem sao, a sắp về ngoài này rồi, nhớ nơi này lắm...bla...nhưng em đều nhắn tin trả lời mình đều đi kèm với 1 từ “...Dạ...!” lễ phép như với một người anh một người thân trong gia đình mình vậy. Em chúc mình đi may mắn và tất nhiên lễ phép và lịch sự, không ỉn 1 chút cơ hội nào để tạo bầu không khí thân mật...Rồi lên máy bay, sao lại NHANH vậy, hơi có giọt nước trong mắt mình, mình nhớ nơi này 10 phần nhưng 9 phần là của riêng em...

2. Chương 2

Chap 2 :

Năm nay mình thi đại học, Bố mẹ nhắc nhở nhiều lắm: “mày phải tập chung vào, trượt là về quê chăn trâu, hay thích đi cưỡi vượn...vv...”: chaymau: kệ chứ bây giờ trâu đâu ra mà chăn, thỉnh thoảng đổi lại nhắn tin cho em, pm nick chat, làm đủ thứ...Mình biết em cảm thấy bị làm phiền. Em luôn từ chối mình 1 cách khôn ngoan và lễ phép...hức...nhưng vẫn cố tình quấy em, mong muốn 1 điều gì đó bất thường sẽ xảy ra...Và nó đã xảy ra, cái hôm mà thi đại học môn Toán cũng là môn cuối, địa điểm là 1 trường trung học mà mình không nhớ tên, chỉ nhớ là gần bến xe Kim Mã thui, vừa thi môn Lý buổi sáng xong mình vội phóng con xe dream đầy bụi và đất mà lâu không rửa...ra Văn Miếu đốt nén hương cầu nguyện : stick: cho đề rơi trúng tủ vì 2 môn kia mình làm không tốt lắm, trời thì nắng, mặt mũi nhễ nhại mồ hôi, vừa dựng được cái xe là 3 chân 4 cẳng chạy thật nhanh , để về kịp bữa cơm trưa và còn đánh 1 giấc chứ...không biết mặt mũi mình để đâu nữa, chạy qua cổng quét cả vào 2 người đi đường, túi đồ rơi vài lần lóc trên đất mình cúi xuống nhặt nhanh lại thật nhanh, nhanh lắm ý, nhanh như 1 con sóc bị rượt, xong xuôi lúc ngẩng mặt lên, thì mình kêu không thành tiếng:

- ” Ồ...Ồ...YN(YN là tên em)”

Em ý cũng tròn xoe mắt không nói lên lời. Thú thực là chả còn tâm trạng đâu mà gái gú giờ này nữa thực sự là đang rất vội:

- “ah...cháu chào bác, chào em,...anh...anh có việc phải vào trong, bác với em rảnh nhớ qua nhà cháu nhé, cháu đi đây”

. Rùi mình lại chạy thật nhanh vào trong quên cả tạm biệt 2 người. Trưa về không nuốt được cơm, cảm giác lại hồi hộp như ngày xưa. Lúc bước vào phòng thi, 2 tay mình nắm chặt, đầu óc muốn nổ tung, cố gắng xóa em ra khỏi tâm trí và chỉ còn biết là phải kìm nén cảm xúc thật chặt. Thi xong mình chạy thật nhanh về nhà, đường tan tằm đông quá, lao lên vỉa hè, vượt đèn đỏ, đi ngược chiều...muốn chạy về thật nhanh, về nhà khoe với mẹ là kì này đậu chắc rùi, 2 môn kia cũng phải ít mỗi môn phải 5, còn toán thì trúng tủ, hehe còn gì bằng chứ. Cánh cổng mở sẵn, mk vút lên sân, vừa gọi được 3 tiếng:

- “Bố Me ơi”

...thì...đã thấy em đang nhìn mình tự bao giờ.

3. Chương 3

Chap 3:

Mình bước vào nhà, chào hỏi nhiệt tình lun, đang vui mà. Bác hỏi:

- “Thi có được không cháu”

- “Dạ cũng tạm bác ạ”

Bây giờ mình mới để ý...em đã cao hơn xưa 1 xú, trắng hơn, cách ăn nói vẫn lễ phép và nề nếp lắm. Bố mẹ mình mới bác và em ở lại ăn cơm. Trái với hum đầu tiên, hum nay mình chả nói được câu gì cả, chỉ nhìn em say đắm thui. Sao mà em vô tâm thế, em cũng không thèm nhìn lại mình tới 1 lần chứ, cứ mãi ăn, cười và nói chuyện với bố mẹ mình thôi. Ừ thế cũng phải rồi, mình không đẹp trai, không cao to bụng 6 múi, cơ bắp cuộn cuộn, chỉ là 1 người bình thường như bao người bình thường khác, thì em không để ý là đúng rồi. Tối hum sau mình rủ em đi chơi, nói là đi chơi nhưng mình nhấn tin với em là có mún đi xem HN cổ kính không, a biết nhiều đường lắm. Đương nhiên em không thể từ chối được rồi. Mình tới Khách Sạn chỗ em ở, được 1 lúc thì em ra. Trời ơi xinh lắm, áo váy đen sọc caro ngắn, vẫn như ngày nào hehe, nhìn y như 1 cô bé học lớp mẫu giáo vậy đáng yêu và rụt rè...mình vẫn nhớ nguyên cái dáng nhỏ nhắn ý, nói thật lúc đó mình chỉ muốn chạy tới và ôm em thật sát và lâu cho đủ là cả trọn đời: dreaming: . hxxhxx...Đưa em đi ăn kem, tản mát qua bờ hồ, chợ đêm, chợ Đồng Xuân, phố cổ. Mình nhớ lúc đó mình nói nhiều lắm, đủ mọi chuyện trên đời này, mà toàn copy ở mấy cái diễn đàn thui làm em cứ cười hoài, nhưng mà tuyệt đối không có chút chuyện riêng về em và cả về tình cảm mình giấu kín gần 1 năm qua. Mình để ý, thỉnh thoảng em lại rút Điện thoại ra nhắn tin với ai đó, mình biết nhưng cũng không hỏi xem đó là ai. Cho tới khi đi chơi về, mình trần trọc cả đêm để nghĩ xem người đó là gì của em...Bạn ư?Không phải, hay em ý là lớp trưởng hay đại loại là trưởng nhóm của 1 bọn con gái nào chứ?cũng không phải...Và tự nhiên mình thấy lo lắng, hay người đó chính là...chính là người mà ai đọc câu chuyện này của mình, thì ai cũng biết và hiểu đó là ai. Tối hum sau, mình lại dắt em đi chơi tiếp, lần này thì em đã có vẻ cởi mở hơn với mình...Ngồi buồn 1 lúc lâu trên ghế đá, mình đánh bạo cầm tay em. Ôi! sao mà mềm và mát thế...hêhê...đang lim dim cảm nhận thì mở mắt ra hướng về phía em...Em đang lờm mình, có vẻ hơi bực tức...

- “Ôi! A xin lỗi...”

Đang nói dở thì em chen vào:

- “A mơ ngủ đấy à”

. mình lúc đó gượng cười, xấu hổ, chả nói câu gì nữa...cứ dần mặt ra, mà nghe em kể về mấy cái chuyện ở lớp, chuyện con gái, nói thật là củ chuối lắm ý, nhưng mà mình vẫn thấy thích vô cùng...

4. Chương 4

Chap 4:

Em ở đây những một tháng, vào một chiều xấu trời, em và mình đang đạp xe trên con đường đầy lá và gió, thì mây đen kéo đến, mưa như trút nước, cơn dông hiem hơi sau những ngày hè oi ả xoa dịu đi cái ngột ngạt chốn thị thành, 2 đứa ướt như cá, tìm mãi mới được 1 chỗ trú, đó là 1 cái bến đỗ xe buýt, đoạn đường này vắng thật, vì hôm nay là chủ nhật mà, áo em ướt rùi trắng quá nhìn xuyên qua, rõ mồn một, làm mình chết cứng vài phút cơ mà, nhưng mình đâu có ý đồ gì đâu, chỉ nói là: “YN ơi có lạnh lắm không em, ngồi sát vào a cho đỡ lạnh đi”

nói thế mà em ý ngồi vào thật, lại còn tựa đầu vào vai mình nữa...có nằm mơ mình cũng không hình dung ra.

- “Em có biết sao trời nó tự dưng nó lại mưa như thế này không”

Em trả lời với giọng con gái miền nam nghe thích nham:

- “em không biết, anh có biết không”

- “mưa như này để anh được ngồi bên em đó”

Em đâm vào ngực mình 1 cái, thiếp đi trên vai mình. Mưa 2 tiếng rùi mà không tạnh, mình và em cứ ngồi đấy, bó chặt lấy mình, Và thẳng ngu là mình đã không nói 1 lời tỏ tình nào cả...vì mình sợ, sợ em sẽ từ chối, em sẽ lại lảng tránh mình như ngày xưa! Sợ lắm...ngoài kia mưa vẫn rơi, nghe loáng thoáng đâu đây tiếng nhạc của một chuyện tình buồn.

Mưa tạnh rùi, đeo em về Khách sạn mà gãy cả chân, em ngồi đằng sau xe, chân vắt ra một bên vẩy vẩy, tay bầu chặt lấy sườn mình, miệng hát vu vơ bài Mưa với Xe Đạp của ThùyChi, giọng em hay lắm, làm mình cũng phê phê, thỉnh thoảng lại hát theo 1 đoạn. Đưa em về đến nơi rồi, em mỉm cười thật tươi: “chào anh nhé, hôm nay em vui lắm” rồi đưa tay lên trước ngực, vẩy vẩy, tạm biệt mình.

5. Chương 5

Chap 5:

Hôm nay, tới đón em đi ăn sáng, thấy em vui lắm, nói nhều hơn mọi ngày, mình cũng vui lây.

- “Mới trúng vé số ak, YNhi?”

- “Dạ! Trưa nay người yêu của em ra ngoài này mà hông vui sao được, hihi”.

mình quay mặt nhìn ra đường, 7h sáng phố xá nhộn nhịp thật, nhiều xe và quán xá, con người như bị hút vào vòng xoáy vội vã và nhộn nhịp của cuộc sống, mình cũng thể hạnh phúc tới với mình thật nhanh và sắp sửa biến mất cũng nhanh và đáng sợ

. Một cảm giác rờn rợn chạy từ lồng ngực vào khắp cơ thể...

- “Anh đang khóc đấy à, sao mắt anh...”.

Mình cố bình tĩnh:

- “không...không đâu, tại vừa rồi anh cho nhiều ột quá, ”

Em tròn xoe mắt nhìn mình, rồi lại cười và chăm chú ăn tiếp, thi thoảng lại cho tay lên miệng quạt quạt, chắc tại ăn phải ớt. Em ơi em ngốc quá ăn cũng không nhìn nữa, và em còn vô tâm tới mức khoe cả chuyện đó với anh, em ơi, em không biết là a yêu em nhiều lắm không, tình yêu mà anh đã chôn giấu trong tim từ lâu và nó lâu hơn những gì em có thể tưởng tượng đó

. Người yêu em tên T, đẹp trai và là con nhà giàu có, so với mình thì anh ta ăn đứt về mọi mặt, trông cái dáng cao cao phải gần mét 9, thân hình to lớn, rắn chắc, hẳn khiến bất cứ cô gái nào, dù thông minh sắc sảo đến mấy, cũng sẵn sàng chết vì hắn, nói gì tới em đại khờ và nhỏ bé.

Tối đó em mời mình tới đi ăn cùng, hôm nay mình là người đến trước, ừ lúc nào cũng vậy mà. 10 phút sau, thì 1 chiếc xe taxi đậu thẳng trước tới trước cửa nhà hàng, em bước xuống khoác vai hắn, có vẻ rất hạnh phúc, mình thở 1 cái thật dài, đưa mặt quay đi chỗ khác, nghe trong tim có gì đó đang sụp đổ

Khi nói chuyện với hắn ta, mình biết hắn ta khinh mình lắm, cái điệu bộ lúc nào cũng vênh mặt lên, và khi mình nói ra điều gì đó, hắn lại phản bác lại bằng 1 câu:

- “...Chú k biết chứ...anh thì...”

Mình bực lắm, rồi cả buổi nhìn đôi này tâm sự, có chuyện gì vui thì mình cũng chỉ nhếch mép cười góp một cách gượng gạo

Mình nhận ra em chỉ yêu em vì hắn luôn tỏ ra oai hùng, biết cách chiều con gái(giàu mà), hắn nỗ cũng ghê lắm, nhưng mà đã bảo em ngốc lắm ai nói gì chả tin.

Mình xin phép được về trước, thực ra là ra ngồi ở cái quán nước ở bên kia đường, em và hắn đi ra bắt 1 chiếc taxi, khi 2 người vào xe, qua lớp cửa kính mờ mờ, mình thấy hắn gạt tay em và tì 1 cái hôn mạnh lên môi, e có phần chống cự nhưng vô ích, cơ thể bé nhỏ của em không thể kháng lại được 1 thân hình to cao như thế, rồi hắn kêu taxi chạy...chiếc xe và em mất hút dần trong bóng tối, bỏ lại 1 mình mình đang ngẩn ngơ...nhìn theo...đôi mắt xa xăm và vô vọng...

Đêm đấy, mình ra cầu Long Biên tự kỷ, đêm lạnh và vắng không 1 bóng người, mình cố hét thật to, khóc thật to, trút hết tất cả những gì về em và sự bất công của ông trời đối với mình vào khoảng không vô tận...Tại sao...vì sao...hả trời...ơi...

...

6. Chương 6

Chap 6:

Hai ngày rồi không gặp, mình cố tình lảng tránh em, lảng tránh cả những tin nhắn đi chơi chung cùng em, “Hôm nay anh bận rồi, khi khác YN nhớ”. Ban ngày mình ngủ như chết, đêm thì không ngủ được, đôi chân bước nhẹ giữa hai hàng phố vắng.

Đạo đêm, luôn đem lại một cảm giác lạ lùng và trầm lắng, đôi chân cứ bước đi như không bao giờ mỏi. Ánh đèn khuy rọi xuống đường mờ ảo, hàng quán 2 bên thường ngày ồn ã bây giờ đen kịt như lòng chảo...“XÓA” mình đang cố xóa em ra khỏi tâm trí, muốn quên đi hết tất cả, tất cả những ngày hai đứa đi chơi, xem phim, đùa giỡn...xóa cả đi cái hôm mưa mà 2 đứa ngồi sát bên nhau, im lặng và chỉ có tiếng mưa thôi, “không biết em có cảm thấy gì không, nhưng anh lúc đó thấy vui và hạnh phúc lắm”.

Bây giờ mình ước, ước gì em đừng đến từ một nơi quá xa xôi, gần thôi, thật gần thôi...Và anh đã có thể nói lời yêu em...thật đấy anh không nói dối đâu, anh sẽ nhắc bóng em lên và hét thật to“Anh yêu em, YN ơi anh yêu em”

Và khi con người ta lâm vào một bước đường cùng nào đó, dường như ta không thể kiểm soát được bản thân, cơ thể cứ để nó tự trôi đi cùng dòng suy nghĩ dài vô tận.

Sáng sớm, khi tỉnh dậy mình đã ở trước khách sạn nơi em ở, từ lúc nào không hay, chắc tại đêm qua tâm trí đã dẫn mình tới đây và gục ngã tại đây: hàng ghế đá mà mình hay chờ em, dù có chờ đến khi ngày tận thế mình sẽ vẫn chờ...Mình bật máy điện thoại mà đã tắt từ hôm qua, tổng đài nhắn về có 20 cuộc gọi nhỡ, trong đó có 7 cuộc là của em.

Em bước ra khỏi cửa, cũng vừa kịp nhận ra mình chạy lại gần với giọng bực tức...

- “hôm qua anh đi đâu đấy, bác gái và em gọi mãi mà không được”

-...“hôm qua...hôm qua anh...anh qua nhà một người bạn, mà máy hết lại pin nên...”

- “mà sao tóc tai quần áo anh xộc xệch thế này”...

Chưa kịp để mình trả lời thì T, người yêu em lên tiếng:

“YN, đi thôi em, hôm nay mình còn nhiều việc phải làm lắm”

Em chỉ kịp chào mình và đương nhiên, khoác tay gã T kia và vụt mất. Mình không nhìn lại, đứng chết trân một chỗ thật lâu, mắt mình đã ướt, chắc là do bụi,...nhưng không phải..., mình đang khóc...

Tiếng tin nhắn, rung lên trong túi, gạt đi nước mắt dòng tin nhắn dần hiện lên, đó là của em trai mình: “Thôi, anh về đi, nhà đang lo đấy, ko sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn dần thôi. ”

7. Chương 7

Chap 7:

Em trai mình, nó đã đủ lớn để hiểu hết mọi chuyện, sáng nay nó đi tìm mình và cũng trông thấy cảnh đó...Về nhà, mình chỉ nằm ì một chỗ, nó mang nước và thức ăn ỉnh, lấy quần áo ỉnh, thu dọn đồ đạc. Ngồi một mình trong phòng, cơm mà chan nước mắt, nghẹn đắng tận cổ...không thể nuốt trôi.

Chiều nào cũng vậy, mình thường ra Khách sạn, lén lút như một thằng ăn cắp, trộm nhìn em, cô bé ngộ nghĩnh đáng yêu, nhỏ nhắn và ngờ nghệch. Mình muốn nhìn thật kĩ em, ghi nhớ bóng hình em vào trong tâm trí này...Vậy là hôm nay đã là ngày cuối cùng em ở đây, sáng ngày mai em phải về SG, mình sắp mất em thật rồi...huhu...Đồ đạc trong phòng mình xô đổ hết, sách báo tạp chí đều nát tươm, ngồi ôm đầu tự kỉ ở 1 góc tường...Chợt có tiếng tin nhắn...mình thẫn thờ cầm máy lên...Đó là của em, chạm nút mở mạnh đến mức như muốn ghè nát cái màn hình cảm ứng.

- “9h mai em đi rồi, anh ra tiễn em nhớ, lâu rồi không gặp anh”

- “Ừ, mai anh sẽ ra mà”...

5 giờ sáng, mình đã dậy thật sớm, chuẩn bị mọi thứ, quần áo, đầu tóc, sao cho gọn gàng và đẹp đẽ. Trên đường tới Nội Bài, mình đã suy nghĩ rất nhiều, từ những lời chào, lời động viên, tạm biệt em...7h, Mình đến sớm, lúc nào cũng vậy, mình luôn sớm hơn mọi thứ và cũng là người ra về sớm nhất, mọi thứ mà cuộc đời dành ỉnh đều là sự bất công, vô nghĩa...

Độ một tiếng sau, mình thấy thấp thoáng dáng em, mình chạy đến thật nhanh: “YN ơi, Yn ơi, đợi anh đã...YN ơi”

- “Cháu, chào bác, chào YN, cháu đến để tiễn hai người”

- “Em chào anh, hihi”

- “Ồ, thế bạn em không đến à”

- “Dạ! không, anh ý có việc, mai anh ý cũng vào SG rùi, hi hi”

Em cười 1 cái thật tươi, Nhìn em hôm nay đẹp quá, tóc búi cao, mắt đen, đôi má hồng hồng, môi chúm chím...mình không thể kiểm soát bản thân nữa,

- “Bác cho cháu mượn YN một lúc nhé”

...Rồi kéo tay chạy em đi, chưa kịp để bác trả lời, mình kéo em thật mau tới một góc ngoài của sân bay...và trút hết những gì mà mình đã kìm nén từ bấy lâu nay...

- “YN, ơi anh đã suy nghĩ rất lâu rồi, YN ơi, anh yêu em, anh yêu em. ”

Vừa nói đôi tay mình nắm chặt vào vai em, và nó rung lên, như sợ hãi

- “anh ơi..., chúng mình là bạn tốt cơ mà”

- “nhưng mà...anh...”

Em ngắt lời mình:

- “trước giờ mình vẫn thế mà, mình là bạn tốt a nhớ không”

- “không, YN ơi, anh yêu em..., ANH YÊU EM”

Và mình chỉ nói đến đó, môi mình đã ghì chặt với môi em, nụ hôn đầu đời của mình như thế đó...ngắn ngủi và dữ dội...Em đẩy mạnh mình ra, và...một cái tát trời giáng vào má...đau lắm! , nhưng không phải là vì cái tát...là bởi vì ánh mắt của em nhìn mình khi đó...

Rồi em bỏ đi, mình không đuổi theo, vì mình biết...mình biết sẽ chỉ vô ích...mà thôi!

8. Chương 8

Chap 8:

Em đi rồi, đi thật rồi. Cả ngày hôm đó, mình lang thang, thơ thẩn đến những nơi mà em và mình đã từng đến, làm những việc mình và em đã từng làm, dù chỉ có một mình. Vắng em, mình chợt nhận ra cuộc đời mình thật trống tuếch và nhàm chán, chiều nhật lá, trưa đá ống bơ, tối làm thơ, đêm thẩn thờ chờ trời sáng. Soạn một tin nhắn xin lỗi em, 2 tin, 3tin...ko thấy trả lời, mình gọi cho em, em cũng không thèm bắt máy, rồi gửi mail, làm đủ thứ...Mình cứ làm phiền em như thế tận 3 tháng, mỗi tuần đều đặn 1 lá thư, mỗi ngày vài cuộc điện thoại, vài tin nhắn, nhưng tuyệt nhiên, tuyệt nhiên...tất cả đều biệt vô âm tín.

Mình hối hận lắm, biết thế lúc đấy mình đừng hôn em, đừng nói yêu em, đừng làm mấy việc thật điên rồ như thế, có thể giờ này em vẫn giữ liên lạc với mình, vẫn chúc mình ngủ ngon nữa.

Chán sinh ra ngán, mình sa sút lắm rồi, kiệt quệ lắm rồi. Và mình tỉnh dậy, cuộc đời mình không thể thế này, không thể để nó toàn là một màu đen u ám nữa, phải làm cho nó thật tươi sáng và rực rỡ.

Mình bắt đầu học và cải thiện mối quan hệ với mọi người. Học chỉ có khá thôi chứ được không giỏi đâu nhưng mình đã cố gắng trở thành một con người mẫu mực, đứng đắn, vui tính, hòa đồng , cho nên mọi người cũng quý mến và yêu thương mình lắm. Cũng có một số cô để ý mình, nhưng mình chỉ giới hạn ở tình bạn mà thôi. Mình gắng học, gắng sống tốt, gắng làm những việc mà mình muốn làm và cuộc đời đã dần dần mỉm cười với mình.

...

...

Thời gian cứ dần trôi, vậy là đã qua 3 năm rồi, mình đã hoàn toàn là một người khác không nông nổi và bông bột như ngày xưa nữa...Nỗi đau tình yêu ngày nào dường như đã được xoa dịu và nhòa đi. Nhưng rồi lại một lần nữa, chớ trêu thay, ông trời lại một lần nữa ỉnh được gặp lại em. Đúng thật là“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”, khi ta đã có duyên, dù xa nhau đến mấy rồi cũng sẽ gặp lại nhau, nhưng khi không có duyên thì có đối diện nhưng cũng cách xa muôn trùng...

Và đó là một buổi chiều mưa ở thành phố Đà Lạt...

9. Chương 9

Chap 9:

À! Quên chưa nói với mọi người, hè năm nay vừa mới thi xong, được nghỉ, bố mẹ ỉnh xuống chơi Đà Lạt vì gia đình mình còn có một người quen trên đó và mình ở đây chỉ có 4 ngày thôi.

Hơn 3 giờ ngồi xe từ sân bay Cam Ranh tới Đà Lạt. Bước xuống xe, mình hít 1 hơi thật dài, sáng khoái và dễ chịu vô cùng...mùa hè ở đây lạnh lắm, như mùa đông xuân ở Miền Bắc mình vậy, cộng thêm một chút mưa phùn bay bay...hay phết. Mình bắt taxi tới nhà cô D họ hàng xa nhà mình , tuy là xa nhưng thỉnh thoảng mẹ mình vẫn liên lạc và gửi quà vào cho các em trong đó, nên lần này mình vào, cô dọn riêng ỉnh một phòng cùng với con trai đầu của cô, mới có 9 tuổi. Ngồi đằng sau xe, nhìn ngắm thành phố đầy hoa và sương mù, mưa bay bay, lãng mạn vô cùng, đầu óc mình thấy thư giãn và khoan khoái lạ thường.

Tới nhà cô, tối nay mình ăn tối với gia đình cô, vui vẻ và đầm ấm lắm, nhà luôn tràn đầy tiếng trẻ con, bi ba bi bô...Ăn xong, xem ti vi cùng chú, rồi đi ngủ lấy sức để mai còn phượt chứ.

Hôm sau, mình tới dinh Bảo Đại, thác Dalanta, chơi chán từ sáng đến trưa, chiều mình qua thung lũng tình yêu và mọi chuyện bắt đầu diễn ra...

Thung lũng này ở giữa là một cái hồ lớn, hai bên là đồi bao bọc, đầy hoa lá và cây cối.

Thông thường thì mọi người hay chọn thuê 1 chiếc xe jeep để đi thăm quan, vì đường lên đồi tuy là đường nhựa nhưng dốc và quanh co, một số khác thì chọn xe đạp(lúc lên đồi thì vất vả, lúc về thả trôi, chắc cũng sướng). Riêng mình thì đi bộ, đỡ tốn tiền mà lại ngắm kĩ được cảnh...hehe...

Mình vừa đi trên đường, tay bỏ túi quần, mồm huyết sáo, chân lê đôi tông giật giật, lại còn mặc cái áo hoa hoét...mình lúc đó chắc giống dân tộc lắm...Thôi kệ đấy, mình cứ đi , đầu thì ngó nghiêng chả để ý gì. Tự dưng có một chiếc xe đạp đôi đằng xa phóng đến, với những tiếng kêu thất thanh..."a a a...á"Chiếc xe này phanh không ăn thì phải, hay nói trắng ra là mất phanh, người lái lại còn thả dốc chứ...ngu thế...Rồi bịch một cái nó đâm thẳng vào mình...

- "ày rùi ôi, cái chân của tui...ui za...ui huhu"

Mình ôm chân mà suýt khóc. Hai đứa đó chạy đến tíu tít...

- "chú ơi chú, chú có bị làm sao không...chú ơi...con xin lỗi..."

- "xin xỏ cái gì chứ..."

lúc mình ngẩng mặt lên thì, 1 con bé giật thót mình lại, tiếp tục kêu không thành tiếng.

- "á, anh...anh...anh là..."

Mình lúc đó cũng hoảng cơ

- "ơ...ơ...YN...YN có phải không"- "...dd...dạ! "

- "trời ơi, quên anh rồi à, đỡ anh dậy với...ui...đau quá..."

lúc đó hai tay YN run run, ngập ngừng cùng một con bé khác chạy đến đỡ mình, con bé này mình đã trông thấy ở đâu rồi ấy nhờ...hình như chưa gặp bao giờ thì phải...nhớ rồi , đó là em gái của YN , hồi ở HN em đã ỉnh xem ảnh con bé này...Hai chị em chạy đến đỡ mình dậy, mình vịn vào vai YN đứng lên, em riu mình đi. Một tay mình quàng vai em, một tay em ôm lưng mình, vừa đi mình vừa ngắm em. Tóc nâu hạt dẻ, búi cao, mái chéo, mắt to, môi hồng hồng chu ra,...đẹp không để đâu ra cho hết đẹp, các bác ạ...

- "em xinh ra nhiều hơn đấy, anh tí nữa thì không nhận ra em cơ mà..."

- "dạ! em...lớn rùi phải khác chứ...hihi"

- "ừ, nhớ ba năm rồi đấy..."

- "anh trông vẫn thế, chả khác gì ấy..."

- "anh á,...em mà không chê anh già là là may rồi..."

Em và tôi nói chuyện thật vui, khi ra đến cổng, em vẫy cho tôi một chiếc taxi:

- "anh về nghỉ nhé, có cần em đưa về không ạ..."

- "không cần đâu em, anh không sao mà, bơi dầu gió là khỏi thôi..."

- "ừ, , bye anh nhá..."

Mình gạt đầu rồi lên xe, xe chạy vừa được khoảng 15 giây thì mình kéo cửa kính ngó đầu ra ngoài:

- "YN ơi em vẫn dùng số cũ đấy à..."

- "zdạ!..."

Em hét to.

Mình chui vào trong, con tim trở lên băng khuông, xao xuyến lạ thường...

10. Chương 10

Chap 10:

Bây giờ mình mới thú nhận, lúc bị đâm chỉ hơi đau, lúc thấy em mình mới giả vờ, chân đi khắp khiêng không tự bước được. Tối nay vui, đi chơi, ra chợ đêm Đà Lạt, chỗ này bán nhiều thứ, từ đồ ăn tới cả cái móc khóa cũng có...Chen chân vào một sạp hàng thú nhồi bông, thấy con chó bông to và đáng yêu quá...

- “cô ơi, con chó màu nâu kia nhiều tiền vậy. ”

- “ba trăm ngàn, con...”

Mình đưa tay kéo lấy nó...thì cũng là lúc, một bàn tay khác cũng giằng lấy...là tay của em. Hai đứa giằng nhau...em nhủ mày cau có...

- “ơ, con chó này là của em...”

- “trả đây, của anh chứ, anh nhìn thấy trước là của anh chứ”

- “không phải, em thích nó lắm, anh trả cho em đi...đi”

- “không được, nó là của anh...”

- “đi anh ơi...đi mà...”

- “không! kệ em”

Mình rút tiền đưa cho cô bán hàng và dĩ nhiên nó là của mình. Em lúc đấy bực lắm, mặt cúi xuống cứ gườm gườm mình rồi ngúng nguẩy bỏ đi...

- “YN ơi, YN ơi đợi anh với...”

Mình đuổi theo, mình tới gần, đi ngang mặt em, hình như có ít nước trong mắt, mình nhận ra vì lúc đấy mắt em long lanh lắm.

- “em không quen anh, anh tới đây làm gì, định xin lỗi em à, em không cần đâu...”

- “ai định xin lỗi em chứ, anh đến đây là bảo với em là lần sau không được tranh với anh nữa đấy”

- “ừ, biết rồi”

- “YN, em đi đâu đấy”

- “em đi đâu, anh biết làm gì. ”

- “em dối anh thật à”

- “đâu có, em bình thường mà”

- “bình thường sao lại khóc”

- “khóc kệ tui”

- “em khóc xấu lắm”

- “xấu mắc mớ gì đến anh”

- “sao em biết là không”

Em quay gót, ngược lại

- “YN...”

- “sao anh bám theo tui làm gì”

...

- “đừng giận, tặng em con chó này này, anh định mua cho em, tại em cứ tranh với anh đấy chứ”

Và chỉ chờ có thể mình dúm con chó bông và tay em.

- “đừng giận nha, anh xin lỗi..., vì vừa rùi trêu em”
- “thật à...hì hì...”

Em tay đón con thú, nhoẻn miệng cười, làm mình ngất ngây con gà tây cơ. “Anh này, chọc em hoài”. Đây em là thể đó, nhanh giận nhưng mà cũng mau quên. sánh vai bên nhau cả đêm hôm đấy, tâm sự biết bao nhiêu là chuyện.

- “chẳng lẽ cứ đi không vậy à, khoác tay anh đi”.
- “anh hâm à, yêu nhau đâu mà khoác”
- “không yêu cũng khoác, cho anh ha oai một lần đi”
- “một lần thôi đấy”

Rồi 2 đứa gắn với nhau, nhẹ bước trên con đường, ai nhìn vào cũng thấy giống một cặp.

- ...“ơ, thế chân anh không đau nữa à”
- “chân anh á, em chữa cho anh rồi còn gì”
- “ơ như nào đấy, em có làm gì đâu”
- “muốn xem lại không! ”
- “có! ”
- “nhắm mắt vào đỵ”
- “nhắm mắt thì xem thế nào”
- “cứ nhắm đại đỵ”
- “trời ơi, cái anh này, thơm trộm em à, đồ khủng”
- “em bảo muốn xem mà” : P

...

11. Chương 11

Chap 11:

0 giờ sáng, hai đứa chia tay nhau về, trong lòng 2 đứa chứa chan bao nhiêu niềm vui và nỗi nhớ. Minh tháo được đôi giày, lê vô phòng, 1 tin nhắn đến:

- “chúc anh ngủ ngon”
- “ừm, em cũng thế, mà quên vừa nãy không hỏi em, mai em rảnh không”
- “rảnh cả tuần, mai 8h tới đón em, không được trễ đó, hii”

Đúng 8 giờ sáng, mình có mặt, bước xuống taxi. Em đã đứng đợi sẵn. Hôm nay em mặc cái váy ngắn màu trắng, áo trắng, trang điểm nhạt , không loe loét, phần di cả tảng như mấy ẻm khác. Nhìn em mình chỉ muốn chết, chết trên người em. Hôm nay trời cũng lạnh, mà em lại ăn mặc vậy, cũng thấy thương thương.

...

- “chào YNhi”
- “2, anh”
- “lên xe đi, đứng ngoài này gió lắm”
- “dạ”

- “em ăn gì chưa”

- “dạ! chưa”

- “Đói không”

- “hì...hì...”

- “cười là anh biết em đói rồi”

- “bác tài ơi, bác tìm xem có cái quán ăn sáng nào không, chở em vào nhé”

Hai đứa bước vào quán, kêu 2 tô phở, đợi chừng 10 phút, người phục vụ mang ra. Mình thì ngồi ngắm em, đựng đũa cũng chỉ gọi là có, em ăn như 1 đứa con nít, thi thoảng lại ngẩng lên nhìn mình, cười, lúc lắc cái đầu rồi ăn tiếp...Mình mới trêu

- “nghuýt gì anh đấy...”

- “...à, để nhắc anh, không được nhìn em với ánh mắt đấy...rõ chưa...”

- “Ồ...”

- “Ơ với a gì...anh ăn nhanh lên...rùi còn đi chơi...đồ chậm như sên ý...có cần em đút hong...”

- “có”

Mình đánh bảo trả lời, em đứng dậy, lấy giấy lau miệng, mình tưởng là ăn xong rồi, đang định gọi tính tiền thì em kéo sát ghế vào mình.

- “anh há miệng ra, em đút cho”

- “trời đất, làm thật à, thôi anh ăn , ăn luôn đây”

- “hihi, thế có phải iu hông...”

Em lại cười, câu nói vừa rồi làm mình thính thích “...có lẽ nào...?”. Đẹp cái ý nghĩ sang một bên, mình nuốt thật nhanh tô phở, bây giờ thì ngược lại, em hai tay chống cằm ngắm mình ăn...không chịu được nữa rồi. Mình đứng dậy tính tiền, gọi taxi, không là chết vì ghen.

Hai đứa đi chơi, cứ thế gắn với nhau cả ngày hôm ấy. Đến xế chiều, mình mới rủ em đi đập vịt trên Hồ Xuân Hương, độ khoảng 5 phút sau thì trời bắt đầu mưa nhè nhẹ, cái mưa đặc trưng của Đà Lạt. Lại giống ngày xưa, cái ngày mà mình và em cũng sát bên nhau, cũng một chiều mưa và im lặng, nhưng lần này sẽ phải khác...Đôi tay em run run, mình khẽ nắm lấy bàn tay em...

- “YN, lạnh lắm phải không...ngả vào vai anh đi”

- “dạ! ”

Em tựa đầu vào vai mình.

- “con chó bông hôm qua anh tặng em dễ thương lắm, anh à”

- “thật á”

- “thật đấy...vừa to lại vừa mềm...em ôm nó cả đêm lun ấy”

- “ôm nó là phải tưởng tượng đó là anh nhớ”

Em cúi vào ngực mình

- “eo ui, cái anh này...kỳ ghê...ai thèm ôm anh...hức...”

- “ai bảo em lấy của anh, là phải nhớ tới anh hiểu không...”

- “...còn lâu...”

...Được một lúc...

- “YN này”

- “dạ”
- “em có người yêu chưa”
- “chưa! ”
- “anh nhớ là hồi trước có mà”
- “em chia tay anh ấy được 6 tháng rồi anh ạ”
- “vì sao thế...”
- “vì anh ý có người khác, mà có nhiều lắm ấy, anh ấy lừa dối em...em biết được nên 2 đứa chia tay”
- “tội nghiệp, anh thương em lắm...YN ơi”
- “em cảm ơn...aanh”
- “em nhớ ngày em ở HN không?”
- “em cũng không rõ, 3 năm rồi...”
- “ngày ấy, anh đã nói gì em còn nhớ không...”
- “em không nhớ nữa...anh nói gì thế...”
- ”anh nói là...là...”
- “là...Anh yêu em đấy”

Em thẹn đỏ mặt, đầu hơi cúi, mình đưa tay lên cầm em lên, đặt một nụ hôn ngọt ngào vào đôi môi em, em đưa môi đón nhận. Nụ hôn dài và tê tái...hai đứa mình hòa vào nhau như một.

12. Chương 12

Chap 12:

Nụ hôn dài khoảng 2 phút của 2 trái tim yêu nhau say đắm, trong một chiều mưa bay

...mưa đã thưa dần, mình cõng em về, em ôm chặt mình, cầm tựa vào vai, em ghé vào tai mình và thì thầm hát...em hát hay lắm...giọng hát này, đôi môi này cả đời mình sẽ không thể quên được.

- “ước gì mình cứ thế này mãi...”
- “anh cũng muốn vậy lắm...nhưng...nhưng mà...”
- “có chuyện gì vậy...”
- “chiều mai anh phải về HN rồi...anh...anh...chỉ ở đây có 4 ngày thôi...”
- “anh nói dối”
- “...không là thật đấy, chiều mai anh đi rồi...”
- “em không để cho anh đi đâu, em yêu anh nhiều lắm...”
- “anh cũng thế, suốt 4 năm nay, trái tim anh chỉ có mình em...”

Em bắt đầu khóc, nước mắt em lăn dài trên má, ướt đầm vai áo mình. Mình thương em nhiều lắm, yêu cũng nhiều lắm.

- “YN, đừng khóc nữa”
- “anh đi rồi, vài tháng anh lại vào thăm em”
- “thật nhớ”
- “thật, anh HỨA đấy”

- “khi nào học xong, anh sẽ vào trong đây xin việc, rồi CUỐI em”
- “...em sẽ ĐỢI anh...”

Hai đứa im lặng không nói với nhau câu gì nữa. Ngày hôm sau, mình và em dành hết những giờ phút còn lại để bên nhau và để yêu thương...

Chiều rồi, em tiễn mình lên xe, mình nhớ lúc đó em khóc nhiều lắm, ôm chặt mình như một đứa con nít gặp mẹ lúc mẹ nó đi xa về, em cũng nói nhiều lắm “anh đi rồi nhớ trở lại với em nhớ”... Và mình cũng HỨA nhiều lắm “anh hứa, anh sẽ về với em, nhanh thôi, YN ơi”. Mình buông em ra, đến giờ lên xe rồi, em cố mỉm cười, cười mà hơn khóc, em đưa tay vẫy mình...

- “em chào anh, anh đi mạnh giỏi...”
- “chào YN, anh đi nhé...”

Mình dứt áo ra đi mà lòng đau nhói. Mình cảm thấy có lỗi với em nhiều lắm, bên em chỉ vên vẹn 3 ngày, nhưng trong 3 ngày đó em và mình đã dành hết tình cảm cho nhau...nên sự yêu thương và hình bóng của em trong trái tim mình sẽ không bao giờ lu mờ đi...cho dù...đó có thể là thời gian...đi chẳng nữa.

13. Chương 13

Chap 13:

Thấm thoát một năm nữa trôi qua, em và mình thỉnh thoảng cũng nhắn tin hỏi thăm nhau, lúc nào nhớ quá thì chat webcam, gọi điện thoại. “Lao động hằng say tình yêu sẽ đến” đó là khẩu hiệu của riêng mình, cả năm trời mình đi làm thêm, bớt đi chơi với bạn, bớt tiêu pha mua sắm linh tinh, cốt là để dành ít tiền hè này vào thăm em. Vừa được nghỉ là mình xin phép bố mẹ, lúc đầu các cụ không cho cơ, nhưng mà nịnh tí là lại gật đầu đồng ý. “Thôi con nó lớn rồi, em cứ để cho nó đi chơi, cho biết đây biết đó, không lại mang tiếng ác”

Sáng sớm mình đã sắp xếp hành lý, bắt taxi ra ga HN, đúng 7h tàu chạy. Mình mua vé giường nằm, 4 giường 1 phòng. Phòng mình có 4 người, 1 nam, 3 nữ. Nam thì không phải nói, còn nữ thì gồm hai bà già, hai bà ấy đi thăm con ở Quảng Bình và Nha Trang thì phải. Ngoài ra còn có một cô bé nữa, khá xinh, mình nhận xét như thế. Dáng chuẩn, tóc đen, da trắng, môi trái tim, mình đoán cũng chỉ chạc tuổi mình.

Một bà xin mình đổi giường tầng hai lấy tầng một, bà ấy cũng có tuổi rồi, leo trèo thật không tiện, vậy là mình leo lên tầng hai, đối diện là cô bé đó. Tàu chạy, đôi mắt mình hướng ra thành phố HN nhỏ bé, ngắm con người và sự vật nơi đây. Đến trưa, vì là con trai, mình đi mua cơm hộp 3 người, sau khi ăn xong mình cũng là thằng đi vứt, khổ vì đàn bà mất...Đang ngồi ngẩn ngơ nhớ tới em, thì cô bé kia hắng giọng, cắt ngang dòng suy nghĩ:

- “bạn gì ơi”
- “...ơi...bạn gọi mình”
- “ừ, không thì ai vào đây nữa...bạn tên là gì đây”
- “Mình tên là *** ”
- “ừ, tớ tên là UN...bạn năm nay bao tuổi rồi”
- “mình 23, còn bạn”
- “22...thế gọi là anh cho tiện nhớ”
- “ừm, cũng được đó”

Em tên là Uyên Nhi, đang học ở HN, mà nhà em cách nhà mình đâu có xa là bao, chừng 5km thôi. Mình thấy em ý là một người thông minh, vui tính và cũng dễ thương. Hai đứa nói chuyện rất chi là hợp, từ mấy cái chuyện cón con như trường lớp đến vật vãn cuộc sống hàng ngày. Sở thích của em cũng giống mình

nữa, thích nghe nhạc của Châu Kiệt Luân, dạo đêm, câu cá...bla...bla...Nếu như là trước kia mình chưa yêu YN(Yến Nhi), thì chắc mình cũng kết em này nỏ đĩa rồi.

Chả hiểu tại sao, cái điều hòa phòng mình lại bị hỏng, bảo nhân viên mãi mà không sửa được, ai đấy đều rét run hết cả người, nhất là hai đứa nằm trên cùng thì...thôi rồi lạnh...Đêm trên tàu, thấy UN cứ run run, thò ra thụt vào trong cái chăn mỏng ngắn tũn, mình thấy tội tội, thương thương.

- “này cho em cái chăn của anh này, đắp đi”
- “ơ còn anh”
- “không sao, anh là con trai lạnh như thế này có là gì, quen rồi”
- “nhưng mà”
- “đã bảo anh không sao mà”
- “ừ, hihi, em cảm ơn anh, chúc anh ngủ ngon”

Trời ơi...lạnh thế này mà ngủ được thì lạ lắm đây, mình quần quai đến gần sáng mới thiếp đi lúc nào không hay. Lúc tỉnh dậy thì đã 8 giờ và chả biết ai đắp thêm chăn ình nữa, chắc là em, mình đoán thế. Đi rửa mặt thì cũng gặp em ở đấy, đang đánh răng.

- “Tối ngủ được không em”

Em nhe cái miệng đầy bọt của mình cười toe một cái, rồi gật đầu liên tiếp 2 phút. Lúc em xúc miệng xong thì cũng là lúc mình đang đánh răng. Em quay sang nhìn mình.

- “cái anh này ngốc, không nhìn thấy em đang làm gì còn hỏi”
- “...mà anh không mang khăn mặt à, đây lấy của em đây này, tí nhớ mang vào rửa nhé...hi”

Con bé này thật là...Suốt một ngày mình và em ấy buôn chuyện không biết trời đất là gì, chả mấy chốc tàu đã đến nơi. Em tạm biệt mình, đi ra trước, biến mất trong đám đông mờ ảo...

Mình bước xuống sân ga, nhắm mắt cảm nhận...một cơn nhẹ nhẹ thổi qua...“YN ơi, anh tới rồi đây”

14. Chương 14

Chap 14:

Lần này mình vào không cho YN biết, mục đích là tạo bất ngờ với em. Mình thuê khách sạn ở quận Phú Nhuận gần nhà em thôi. Sắp xếp xong hành lý, thì cũng là lúc trời đã về đêm. Dạo đêm, đúng vậy, đến nơi đầu mình cũng làm như thế, đi lang thang ngắm SG thành phố không bao giờ ngủ.

Được nửa tiếng, mình ghé vào một tiệm hủ tiếu bình dân, kêu một tô to, đặt đít chừng 2 phút, thì có một người con gái khác bước vào bàn, ngồi chung với mình.

- “ủa?là anh hả”
- “UN lại gặp em nữa, em đi đâu vào giờ này thế?”
- “đi ăn chứ còn đi đâu, anh hỏi chuối thế. ”
- “ừ...hì hì...nhà dì em có gần đây không”
- “có, ngay ở cái ngã tư kia kìa, anh thấy không”
- “Ờ...thấy rồi”

Mình và UN lại buôn chuyện, vui vẻ như những người bạn tri kỷ. Em nói chuyện lém lỉnh, cười thì tươi, đôi mắt sáng và long lanh...mình biết em là người có nhiều ước mơ và hoài bão. Ăn xong hai đứa tạm biệt nhau về, mình cũng không xin số hay bất cứ thông tin gì thêm về em nữa...coi như chỉ là thoáng qua...trong tim mình bây giờ chỉ có YN, YN mà thôi. Đi một mạch về khách sạn, trút bỏ bộ đồ bẩn ngấm mùi mồ hôi, mình

đi tắm. Tiếng nước chảy tí tách, nghe như tiếng mưa rơi những lần mình ngồi cùng YN, dưới cơn mưa Đà Lạt. trong tim mình chợt cháy rực khát khao, khát khao về một tình yêu mà mình luôn tôn thờ và chờ đợi...

15. Chương 15

Chap 15:

6 giờ 30, chiều ngày hôm sau, lễ tân khách sạn chỉ ình chỗ thuê xe máy, rồi mình lang thang tìm mua ít quà cáp để vào nhà biếu bố mẹ YN. Hai gia đình đã biết nhau từ trước nên mình cũng không ngại gì việc này. Mình biết lúc nào YN cũng ở nhà tắm đó để phụ mẹ nấu cơm tối. Gửi được xe ở một quán ăn ven đường, mình đi bộ vào nhà YN, trên tay bịch quà to tướng. Càng đi sâu vào ngõ nhà YN, trong lòng càng mừng rỡ vì sắp gặp được người yêu sau 1 năm xa cách. Những tưởng thế là vui nào ngờ khi đi ngang qua cổng, một cảnh tượng đập thẳng vào mắt mình...

Nó khiến mình lùi lại, nép sau 1 góc tường, em từ nhà đi ra cùng với một người...người yêu mới của em...Mình biết thế khi thấy em và hấn nắm tay bước khỏi cổng, em ngồi trên xe hấn, em ôm hấn thật chặt, hôn nhẹ lên gò má đen xạm của hấn và vút đi...Mình như chết lặng, cố lấy lại sự điềm tĩnh mà lâu nay mình đã rèn luyện. Mình bước vào nhà em, chào to.

- “cháu chào hai bác”

- “à, *** đây à, vô đây con”

- “dạ thôi cháu xin phép hai bác, chứ cháu có việc gấp phải đi ngay, bố mẹ cháu có lời hỏi thăm hai bác và biếu bác ít quà”

- “ừ, bác xin, con ở lại dùng bữa với bác đã, bố mẹ không vào đây à con”

- “vâng bố mẹ cháu không vào, cháu xin phép hai bác để khi khác cháu qua...cháu bận lắm...thôi cháu chào 2 bác nhớ...cháu đi đây”

- “ừ, con đi cẩn thận nghen. ”

Bước khỏi cổng, mình chạy hộc tốc ra trục đường chính, ngáo ngác nhìn quanh. Đường tầm này đang tắc, đông nghịt ngịt. Được một lúc thì mình nhận ra em, áo trắng hai dây, quần sooc bó ngắn, ngồi trên con xe tay ga đất tiền mà cả mấy năm đi làm thêm của mình cũng không mua được nổi...Lấy xe máy, mình đuổi theo, kinh nghiệm luôn lách trong khi tắc đường của mình hồi ở HN dường như phát huy tác dụng. Chẳng mấy chốc đuổi kịp em. Đi đằng sau em, mình nhận thấy, em không phải là em nữa, mà thay vào đó là cảm giác xa lạ như chưa từng quen biết.

16. Chương 16

Chap 16:

Em và hấn đi ăn, mình ngồi ngoài rình, 8 giờ tối, bụng mình đang cồn cào, nó sôi lên không phải bởi cơn đói, nó sôi lên bởi vì sự lo lắng cho người con gái đang ngồi trong kia, qua lớp cửa kính, rõ mồn một, người con gái đó là một kẻ phản bội.

Hai tiếng sau, chiếc xe ga tiếp tục dừng lại ở một quán bar lớn, lớn hơn cái quán nào mình từng thấy. Em và hấn bước vào trong, mình cũng hơi bất ngờ, không biết là bố mẹ em có biết về chuyện này không, và một cô gái ngoan và nề nếp như em sao lại đến những nơi như này.

Cố bình tĩnh, mình tìm chỗ gửi xe và đi sâu vào trong. Bên trong là tiếng nhạc xập xình nghe nhói tai, đèn nháy chớp lia lịa. Mình thấy em và đám bạn đang ngồi ở một dãy đằng xa. Mình ghé lại gần, vào quầy bar, bartender làm ình 1 cốc, mình nhấp vài ngụm rượu quay sang nhìn về chỗ em. Người yêu em hấn cao to, da ngăm đen, cũng khá đẹp trai, quan trọng hơn hết là hấn có tiền. Em và hấn cùng đám bạn uống hết chai này tới chai khác và chen vào nhảy trong dòng người đông đúc. Đến khi thấy em và hấn ôm ấp, hôn hít nhau, mình mới không thể kiềm chế nổi. Mình bước tới, đẩy mạnh thẳng kia ra, khiến nó lùi lại một

khoảng thật xa. Mình nắm tay em, chen qua dòng người chật chội, lôi em ra khỏi chỗ nhor bấn đó, em giằng tay mình , cào xước cả cánh tay mình, van xin khóc lóc, nhưng nhạc to quá mình chả nghe được rõ nữa.

Ra khỏi quán, em giật một cái thật mạnh:

- “anh là ai...”

Mình quay mặt lại nhìn em...em nhận ra mình, đôi mắt mở to...xấu hổ...vội vã quay sang một bên:

- “YN anh không ngờ được đấy”

Không một lời đáp trả...

- “em đang làm gì ở đây...”

- “không...không phải như anh nghĩ đâu...”

- “không phải ư...anh đã nhìn thấy gì em biết không...”

- “không phải...”

- “em từng nói là sẽ đợi anh mà, chờ anh mà, sao em...”

- “...em xin lỗi...em không thể...xa anh lâu quá...bây giờ...em không...em không...Kkkkhông...còn yêu anh nữa...”

- “nhưng anh...anh vẫn yêu em...mà YN”, vừa nói đôi tay mình lay mạnh vai em.

- “ngày trước, anh bảo là 2, 3 tháng anh lại vào thăm em một lần cơ mà, sao cả năm nay bây giờ anh mới tới”

- “anh xin lỗi...anh xin em đấy...anh HỨA từ giờ trở đi vài tháng anh sẽ lại vào thăm em một lần...được không...được không hả YN ơi! ”

- “anh hứa sao...HỨA hoài sao...”

Nói đến đấy em bỏ mình đi, em đi tới chỗ người yêu mới của em, hấn đang đứng ở đằng xa, nhìn mình với anh mắt khinh bỉ. Mình không trách em, chỉ trách bản thân mình và ông trời...Trời ơi sao nỡ đối xử với con như vậy...

Lại một lần nữa, em và hấn biến mất, không một dấu vết, mình thì cứ đứng đấy, một lúc sau mới cất được bước, tiếp tục đi. Chừng được 10 nhịp chân, có ánh đèn pha chói mắt chiếu vào mặt mình, một đám thanh niên đi xe máy từ đằng xa tới, tiếng rồ ga nghe thấy sự phẫn nộ...Bụp...tiếng tuýp sắt đập vào lưng mình...Bọn thanh niên dừng xe, thế rồi liên tiếp là những cái quật, những cái đập vào người mình...mình ngã xuống đất chỉ biết ôm đầu, chống chịu...5 phút sau bọn chúng tẩu tán, mặc mình mình ở đấy, cơ thể đầy vết bầm tím. Ánh đèn cao áp chiếu mờ mờ xuống đất, quãng đường to và vắng lặng, mình nằm sấp trên mặt đất, mắt đỏ hoe, mờ đi nhưng không khóc, từ trong miệng trào ra một dòng máu đỏ và đen thẫm...nó đen như chính cái cuộc đời này dành ỉnh vậy...

17. Chương 17

Chap 17:

Mình thấy YN đang cười với mình, thấy YN và mình đang ngồi trên cái thuyền con vịt, trao nộ hôn đầu tiên, thấy tất cả những ngày mình mới bắt đầu quen em, đi chơi với em, thấy em đi cùng với người khác, thấy cả cái cảnh mình bị đánh tui bụi. Tất cả kí ức ủa về...Mình bật dậy, đầu bình phải bằng một mảng, mình nằm trong bệnh viện, bên cạnh là một người con gái, đang ngồi trên ghế và thiếp đi bên cạnh mình...

YN, mình khẽ đưa tay vuốt mái tóc che kín khuôn mặt em sang một bên, trong lòng thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc...Em đã trở lại bên mình rồi, em hiểu ra rồi...và mình đang ngồi ngắm em ngủ say sưa , dễ thương như một chú mèo con...nhưng không phải...không phải là YN mà là người mình không thể ngờ tới, enm chính là em...UN...

- “Ôi, anh tỉnh dậy rồi đấy à...”

- “ừ...anh tỉnh rồi...”
- “hì hì...^ ^anh còn đau không”
- “cũng đỡ nhiều rồi...thế ai đưa anh vô đây đây...mà anh xỉu lâu chưa”
- “khiếp anh ngất từ tối qua đến tận bây giờ, cái lúc em đi chơi về thấy người ta bâu lại đông quá, hóa ra là anh, em nhận là người quen rồi cùng dì chở anh vào đây ngay”
- “dì em đâu rồi”
- “cái anh ngốc này, dì em còn phải đi làm chứ...”
- “ừ...hihi tại anh không nghĩ ra...cảm ơn em ”
- “không có chi...”

Mình xuất viện, không quên hỏi em địa chỉ nhà, số điện thoại. Em cũng vui vẻ cho và chỉ dẫn nhiệt tình lắm. Không ngờ trên đời vẫn còn một người tốt. Mình đi về khách sạn, tắm rửa, bôi thuốc, đi ăn, không quên mua một cái mũ đội lên đầu. Mình đang cố quên người con gái bội bạc đó, xóa đi những kỉ niệm đẹp, quên đi tất cả mọi thứ về YN, thậm chí...tất cả chỉ là dối trá...và lừa lọc...

Tối nay mình đến chơi nhà dì UN, mua một món quà thay cho lời cảm ơn. Dì tốt lắm, nấu cơm lại ngon nữa, hiếm có người Bắc nào lại tốt thế, dì đối xử với mình như con cháu trong nhà. Mình thì có cơ hội gần UN và hiểu thêm về em.

Em là người HN gốc, xinh lại còn học giỏi, không lằng nhằng, nói chuyện cởi mở, dễ gần, không chảnh, điệu đà như các em khác. Ăn xong hai đứa tranh nhau rửa bát, tranh xem tivi . Dì mới hỏi là hai đứa quen nhau lâu chưa, thì em bảo là quen mình từ hồi cấp 1 cơ, khiến mình cứ tưởng thật. Em còn rủ mình mấy hôm nữa đi chơi cùng, vì ở đây em chẳng có bạn mà dì còn bận công việc, ừ thì đồng ý.

Cả tuần sau, em và mình lang thang mọi góc ngách SG, lang thang thật đấy vì làm quái có tiền mà taxi, có con Honda cũ kỹ của chú UN ượn, thế là hai đứa đèo nhau mà phóng, lắm lúc chả biết mình đang ở bộ lạc nào, hai đứa nhìn nhau suýt khóc, may có mấy bạn đi xe đạp chỉ trở ột hồi dài dài, vì mấy bạn ý nói nhanh quá, mình lại không quen, rồi cuộc thì cũng tìm được đường. Có lần đi chơi mấy cái trò mạo hiểm như thuyền bay, đĩa bay, tàu lượn...linh tinh và linh tinh ở mấy cái công viên, em đều bầu chặt lấy áo mình, ôm chặt mình, mình vốn cái gì cũng không sợ...sợ mỗi gay với đồng cô, thế là cứ để cho em ý thỏa mái ôm mà sờ xoạc, vuốt ve.

Một hôm đi bơi cùng nhau thì em ấy đổ ai bơi sang bờ bên kia trước sẽ thắng và sai người kia một việc, em nghĩ bụng, quả tiêu rồi, mình đã bơi ngu thì chớ, thế là ngu thật, em nó bắt mình đi chợ, mặc tạp dề, nấu cơm, tắm cho chó, quét nhà, rửa chén...đúng nghĩa một bà nội trợ đích thực. Mấy hôm đấy mình toàn ăn cơm cùng gia đình dì UN, em hành mình mệt lử cả người, nhất là quả tắm cho con chó Mực thì mình sợ phát vía, chó chiếc gì đâu mà to gấp đôi chó ta, mồm lồm ngồm dãi, mình tắm xà bông cho nó thì nó chạy quanh sân, vung vẩy, làm mình ướt hết cả người...Em thì cứ ngồi trên hiên nhà mà cười như bố đẻ em bé...

Mấy ngày hôm đấy, bận bịu cùng UN, UN làm mình thấy đỡ buồn và nhớ YN, em cũng tâm lý lắm chả bao giờ nhắc cái chuyện mình bị ăn đòn hôm nọ, chả bao giờ nhắc đến cái chuyện tình yêu tình báo gì hết,...hai đứa giống một đôi bạn thân, suốt ngày quần quít bên nhau...Nhưng một lần nữa, số phận , mình nghĩ thế, số phận lại ình gặp YN, thêm một lần nữa, để thay đổi...thay đổi cách nghĩ của mình về em, em...chính em...người con gái tôi vẫn hằng ao ước...

18. Chương 18

Chap 18:

Buổi chiều trên cầu SG, mưa đang rơi, phía đằng xa là hoàng hôn, mặt trời đang lặn...những hạt nắng cuối cùng chiếu xuống dòng sông SG lấp lánh, bên kia chân trời hình như mưa đã tạnh...bên này thì vẫn rải rác lắm...cầu vòng...ừ nó đẹp thật...không biết ai đã từng nghĩ như mình chưa...trong cuộc đời chúng ta phải trải

qua bao khó khăn để đạt được hạnh phúc, cũng như qua cơn mưa mới có cầu vồng, điều này liệu có đúng thật không?

Hôm nay là chiều chủ nhật, con đường vắng đến lạ thường, đi dạo trong cơn mưa, mình muốn ghi nhớ cái thành phố này, có lẽ đây là cơ hội cuối, tối mai mình phải ra HN...mình sẽ không bao giờ vào đây nữa, vì nó là nơi bắt đầu và cũng là nơi kết thúc chuyện tình 5 năm của mình, 4 năm yêu đơn phương, 1 năm yêu trong ảo tưởng...hờ...chả có gì thuộc về mình hết, thành quả bằng con số 0 tròn trĩnh. : ”>

Mình chợt dừng bước, dẫu mặt vào trong chiếc ô lớn. Phía trước là em, YN , cùng với em là hân, người yêu em. Hai người ướt sũng, YN đang van xin tên kia điều gì đó, hân dường như đang nhieếc mắng trách móc YN, hai người cãi nhau dữ dội lắm, YN đang khóc, níu lấy vai hân, xin xỏ gì đó có vẻ rất khổ sở, hân thì đẩy em ra cười khẩy, em lại nắm chặt vai áo hân, úp mặt vào đó tiếp tục nài nỉ...tội lắm, và rồi...Bồppp!...hân tát mạnh vào má em, cơ thể bé nhỏ của em không thể chịu được cái tát thật mạnh đó, em ngã gục sang một bên, hân thì lên xe máy phóng đi mất hút...để mặc lại YN ngồi đó khóc...

Không thể kìm lòng, mình rảo bước thật nhanh tới chỗ em, mọi sự căm hận em như tiêu tan gần hết. Tiến lại gần em, mình lấy ô che cho em, cầm lấy tay, kéo em đứng dậy, nước mắt em hòa vào mưa như một, những tiếng nấc nhẹ của em khiến lòng mình xót xa vô cùng, rõ ràng mình vẫn còn yêu em nhiều lắm.

- “YN, đừng khóc nữa, có anh đây rồi, đừng khóc nữa em”

- “huhu...thôi anh bỏ...bỏ em mặc đi...em không đáng đâu anh ơi...hức hức...”

- “anh không bỏ ra đâu, em đi về, anh đưa em về, con gái ngồi ngoài này nguy hiểm lắm”

- “huhu anh ơi...em xin anh...em không xứng với anh đâu...buông tha cho em đi huhu anh ơi...”

- “được rồi, đứng dậy, anh không yêu em nữa đâu, anh có người yêu mới rồi...thật đấy...đây này ảnh của cô ấy đây này”

Mình mở điện thoại, mở hết mấy tấm ảnh mình đi chơi với UN ra cho em xem, lúc đấy chả biết tại sao mình cũng khóc nữa.

- “em thấy chưa, người yêu anh đấy...xinh không...em đứng dậy đi...anh đưa em về...anh không yêu em đâu...thật đấy...không yêu em đâu...huhu”

Cuối cùng sau nhiều lời thuyết phục, em cũng đứng dậy, em đại quá ướt hết người rồi em ơi, rét run hết người rồi em ơi, mình vội cởi cái áo khoác thể dục, choàng tạm lên vai em, rìu em bước đi.

- “được rồi, có chuyện gì với em nói cho anh nghe đi”

- “huhu anh ơi, em không thể”

- “nói cho anh đi, giờ anh không còn là người yêu em nữa, mà là bạn thân đấy, bạn thân thì phải chân thành với nhau đúng không hả YN”

- “huhu”

- “...em nói đi, nói với anh đi, đã có chuyện gì với em, nếu em không nói anh sẽ chết trước mặt em. ”

Dứt lời mình đoạn lao tới dòng sông, nhưng em kéo tay mình lại...Và em bắt đầu kể...Tiếng mưa rơi cùng với tiếng nấc nghẹn của em, khiến mình không kiềm được lòng. Câu chuyện bắt đầu từ hân chính hân người yêu mới của em...

19. Chương 19

Chap 19:

Hân tên là V, là một thằng công tử bột, ham chơi và phá phách. Cậu mình có tiền, V làm mọi điều mình muốn, nhà V rất giàu bố làm giám đốc nhưng đã ly dị vợ, V sống với mẹ. Mẹ V có mỗi mình V nên cưng chiều hân lắm, muốn bao nhiêu tiền bà cũng cho.

V học cùng trường YN, trong một lần đi sinh nhật, YN đã lọt vào tầm ngắm của V, YN ngay lần đầu gặp đã không thích V, nhưng V làm tới, YN chẳng làm được gì, đành mặc kệ. V trêu mặc kệ, miễn là về được tới nhà. : ”>

buổi sinh nhật đưa bạn thân của YN, V biết nên cũng đến, hôm đấy cả bọn đi hát karaoke, YN thì ngồi yên xem mọi người hát, V đưa cho YN một cốc bia, nhưng mới chỉ nhấp được vài ngụm YN đã lịm đi từ lúc nào không hay. Có lẽ trong cốc bia đó đã pha thêm thuốc ngủ...V nói với lũ bạn YN là để hắn đưa em về...

Đến khi YN tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm cùng V: shot: , V đã cướp đi đời con gái của YN. YN tát vào cái mặt khốn nạn của V rồi bỏ đi, V thì cứ đứng đó mà cười. Vài ngày sau V đến nhà YN dọa dẫm em phải yêu hắn, YN đuổi V đi, V đe dọa nếu em không yêu hắn...V sẽ phát tán những tấm ảnh h...những tấm ảnh của em và hắn...Nói đến đây thì YN òa khóc...

Từ ngày đó, YN phải công nhận V là người yêu của mình với tất cả bạn bè, dẫn về giới thiệu với gia đình. Em phải trốn cả học để đi chơi với V, V đi đâu cũng lôi em đi cùng, YN thành một con nô lệ cho hắn. Vừa rồi V bảo YN yêu bạn của hắn, hắn có người yêu mới rồi. Em xin xỏ năn nỉ nhưng vô ích, V tát YN ở trên cầu và cho em 24 giờ để suy nghĩ không thì đừng trách hắn...Và rồi nước mắt em lại tuôn ra, mình lấy tay lau nước mắt cho em...

- “Thôi YN, em đừng khóc nữa, có anh đây rồi...đừng lo...từ từ rồi sẽ có cách”

- “huhu...anh ơi em chỉ muốn chết thôi...huhu”

Bây giờ thì mọi sự căm ghét em , oán thù em đã tan biến sạch sẽ, sạch không còn một cái gì, mình thấy thương em hơn cả bản thân mình. Tại sao?...tại sao một người con gái tốt như em lại gặp phải nhiều loại khốn nạn đến thế, mất dạy đến thế...Em có làm gì chúng nó đâu mà chúng nó lại hại đời em...Mình đưa em đến cổng nhà...

- “em vào nhà đi, hãy ngủ một giấc, ngày mai sẽ ổn cả thôi...vào đi em...”

- “...dạ, anh về đi không phải lo cho em đâu, huhu”

- “lên nhà đi em...”

- “...hức...em chào anh...”

Em đi vào nhà với bộ dạng bơ phờ và tuyệt vọnggggg...và mình biết mình sẽ chẳng làm được gì cho em cả, mình là một thằng vô dụng...

20. Chương 20 - End

Chap 20: Dạ Khúc.

Buổi sáng ngày hôm sau mình ghé vào một quán cà phê nhỏ, để suy nghĩ về em, suy nghĩ cho tương lai bất hạnh của em...càng ngắm nước mắt mình chảy vào trong, nó mặn chát và đắng.

Bỗng dưng mình rợn người...

- ” mấy tấm ảnh con bé YN mà cất đâu vậy”

- “có 1 tấm trong điện thoại, còn đâu nằm hết trong lap rồi”

- “mày nói với nói chưa?”

- “nói rồi, thời hạn là nếu chiều nay, nếu nó không chịu, tao cho nó lãnh hậu quả”

- “mày tính làm thiệt hại V”

- “Chứ sao, tao đâu có nói chơi”

- “hê hê, anh em mình sắp có người đẹp rồi, hê hê”

- “thằng người yêu con YN hôm nọ anh em mình đánh giờ sao rồi hả V”

- “kệ mẹ nó đề”
- “Hôm nọ 3 anh em mình hơi nặng tay đấy”
- “thế còn nhẹ”
- “thôi không cần quan tâm, uống nhanh lên còn về mấy cha nội”
- “trưa này mày gọi con YN qua nhà tao nhé V, mai bảo qua nhà thằng S sau”
- “ok”

Không giữ được bình tĩnh, mình đi vòng ra trước, nhảy lên bàn, một chân đạp thẳng vào mặt V khiến hắn ngã bổ ngược ra đất, một đứa, mình lấy cái cốc cà phê đập thẳng vào mắt nó, thằng còn lại kịp ôm lấy mình và đẩy mình ra, nó quá khỏe, mình không thể nhích được...nó đâm mình một cái mình ngã nhào sang một bên xô đổ hết bàn ghế, nó tiếp tục xông tới, mình vớ lệ được cái then cửa bị rút xuống đất...quay lưng lại và...phốc!...nó ngã lăn ra đất. Mình chạy nhanh lại, lấy chiếc laptop, mọi điện thoại của V và vợ bước ra, 2 cô bé bán hàng nhìn mình sợ hãi, tay run run định gọi công an, mình lại gần, gom hết số tiền còn lại trong ví đưa cho hai cô bé.

- “em cầm lấy, anh xin lỗi...”

Đặt chiếc laptop lên bàn format lại hết ổ cứng, tháo ra cái thẻ nhớ điện thoại của V, mình nhờ hai cô bé phục vụ tí nữa đưa lại giùm cho hắn.

Rồi mình chạy thật nhanh trên phố, băng qua những con đường, hàng cây, cột đèn, muốn chạy thật nhanh đến nhà em, báo tin vui cho em, nếu biết được chắc em mừng lắm, vừa chạy tay rút điện thoại gọi cho YN...“ò e í...thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”...em tắt máy rồi, chắc là sợ V gọi đến đây mà...YN ơi! không sao đâu, mọi chuyện qua hết cả rồi, không sao nữa đâu! Trời lại đổ mưa rồi, lại như ngày xưa rồi, mình sẽ lại yêu lại từ đầu YN nhé!...hùng hục...chạy và chạy...

Mình chạy tới cổng nhà em, người mình bỗng dừng tê lại cảm giác hồi hộp, lo lắng, sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể, căn nhà em chặt kín người...đầy một màu tang tóc. YVi em gái YN cũng nhận ra mình, nó chạy đến, mắt nó đỏ hoe đầy nước mắt...

- “anh *** ơi, chị YN huhu, anh ơi huhu
- “sao có chuyện gì, em nói anh nghe coi”
- “anh ơi, huhu chị em...huhu...chị em...chị em...mất rồi...huhu”
- “sao”
- “anh ơi, chị YN nhờ em gửi lại cho anh lá thư này này...huhu...anh cầm lấy đi...”

Mình cầm vội lá thư, rồi chạy thật nhanh lên phòng YN, căn phòng màu tím, đầy thú bông, con chó bông to nhất mà mình tặng em hồi 2 đứa ở Đà Lạt được em xếp trên chiếc kệ lớn ở giữa, xung quanh là mấy con vịt, con gà, con gấu...Tấm ảnh 2 đứa chụp chung lần đó cũng được em đóng khung đặt ngay ngắn ở đầu giường, bên cạnh là lọ thuốc ngủ bị đổ với những viên thuốc rơi ra nằm lẫn lóc dưới đất. Em nằm đó, người đầy mà tình đầu, mình đã khóc, khóc rất nhiều, gọi tên em rất nhiều...YN ơi quay về với anh em nhé! YN ơi...huhu

”Anh *** thân mến!

Nếu anh đọc được những dòng này thì em đã đi thật xa, xa thật rồi...

Anh biết không, em yêu anh nhiều lắm, từ cái ngày anh hôn em ở Nội Bài ấy...lúc đấy em bực lắm nên tát anh một cái, có đau không anh ^^ . Em thì đau lắm, không phải đau tay đâu mà đau tim ý, hi hi!

Thế mà em lại giận anh, để mấy tháng sau ngày nào anh cũng viết mail xin lỗi em, em đọc hết, em vẫn còn giữ đây này, chưa xóa 1 cái nào đâu nhé!

Rồi trời lại cho em lại gặp anh ở Đà Lạt, mấy ngày đó vui...anh nhỉ!...Đến khi xa anh rồi ngày nào em cũng nhớ nhung anh cơ, nhớ phát điên nên được ấy.

Nhưng mà anh ơi, chúng mình có duyên nhưng không có phận, em có lỗi với anh nhiều lắm. Anh hãy sống tốt và quên em đi nhé!

vẫn em dốt lắm chỉ viết được đến đây thôi! Em đi rồi, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, mùa đông ngoài đó lạnh lắm phải không anh, mặc ầm vào nhé. Anh phải ăn thêm nhiều nữa, chứ không em thấy anh gầy quá đi mất, anh béo lên thì mới đẹp, gầy trông anh xấu lắm ấy không có cô nào theo đâu...À quên anh có người yêu mới rồi nhỉ, người yêu anh xinh lắm đó, chúc anh hạnh phúc thật nhiều nha, em sẽ luôn dõi theo anh.

Send My Love

Kí tên...Yến Nhi

...

...

Người ra đi sẽ không quay về chốn ấy

Đã đến lúc mây tìm bay về trời

Cho bao nhiêu ước mơ thành gió bay lên muôn vì sao hỡi em

Em quên đi không gì tiếc nuối

Có nhớ đến ân tình xưa nồng nàn

Con tim anh khát khao mong ngày quay về

Còn riêng anh nơi đây đêm buồn trống vắng

Giấu nỗi nhớ sau màn mưa lạnh lùng

Bao yêu thương đã theo người đến nơi xa anh còn mãi nhớ mong

Xin cơn mưa xóa mờ dĩ vãng

Vẫn mãi hát câu tình ca ngày nào

Trong đêm mưa thoảng nghe một dạ khúc buồn...

....Hết....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhanh-the>